

KONINKLIJK BEZOEK AAN HET FRANS HALSMUSEUM TE HAARLEM.

Verleden week brachten H.M. de Koningin-Moeder en Prins Hendrik ieder een bezoek aan het Frans-Halsmuseum te Haarlem, waar een tentoonstelling is georganiseerd van Oude Kunst, waarvan wij in een onzer vorige nummers bij de opening der expositie reeds enkele foto's brachten. Met zeer veel belangstelling werd een en ander door de hooge gasten bezichtigd. Links: H.M. de Koningin-Moeder in het Frans-Halsmuseum. Rechts: Z. K. H. Prins Hendrik op bezoek. V. l. n. r., de directeur van het museum G. D. Gratama; Jhr. mr. F. W. van Styrum, voorz. v. h. uitvoerend comité; Jhr. mr. dr. A. Roëll, voorz. van het eere-comité; Z. K. H. Prins Hendrik; Jhr. Mr. W. B. Sandberg, Burgemeester van Haarlem.

De Schurk en de Zuigeling

NAAR WALTER H. LIGHT

Jim Fraser strompelde de kleine keuken binnen, waar hij zijn vrouw zag zitten, gebogen over hun kind dat op haar schoot lag.

Jim was vermoeid en teleurgesteld. Vermoeid, omdat hij den geheelen dag op zoek was geweest; teleurgesteld, omdat hij overal tevergeefs had aangeklopt. Hij was hongerig ook! Zijn laatste dubbeltje had hij besteed voor de tram, omdat hem verteld was dat er in de nabijgelegen stad werk te krijgen was, als hij er gauw bij was.

Zijn haast om daar te komen had hem beroofd van het laatste geldstuk, dat hem een stuk brood had kunnen verschaffen en zijn haast was bovendien vruchteloos geweest. Hij wandelde terug, na de geheele stad doorzocht te hebben en de lange terugtocht had den half verhongerden man volkomen uitgeput.

Maar Jim dacht weinig om zich zelven, toen hij daar naar zijn vrouw en kind stond te kijken. Hij was stil binnengekomen en zijn vrouw was van zijn aanwezigheid onbewust. Hij keek naar zijn vrouw, zijn Nellie, die hij beminde, toen hij haar trouwde ruim een jaar geleden op het toppunt van zijn voorspoed en welvaart, als vast werk tegen een weekloon van twintig gulden welvaart heeten mag; zijn Nellie die hij nu in zijn tegenspoed aanbad.

Een groote prop kwam er in Jims keel, toen hij de diepe groeven op haar voorhoofd, de blauwe kringen om haar oogen en haar bleeke wangen zag. Alleen haar blauwe oogen stonden nog even klaar, haast nog helderder nu ze gericht waren op het kleine evenbeeld van haar Jim dat in haar schoot lag, het kleine juweel dat haar dit jaar geschonken was.

Nellie was lijdende en dat deed Jim meer leed dan iets anders. Zij wist dat morgen de crisis komen zou. De weinige meubelen, die hun nog waren overgebleven, zouden morgen op straat gezet worden, want hun huishuur was zeer ten achteren en John Marwood, de man die kort geleden de rij werkmanswoningen gekocht had, was hardvochtig, kende geen medelijden.

Meermalen de laatste maanden had Jim dien John Marwood vervloekt, want deze man was zijn kwade genius geweest. Behalve de huisjes had Marwood ook de fabriek gekocht waar Jim werkte en deze laatste was hiervan het slachtoffer geworden. Marwood had hem zonder opgaaf van redenen ontslag gegeven en, alsof het Noodlot hierdoor nog niet voldaan was, had Jim sedert nergens meer werk kunnen vinden.

Een bittere trek kwam op Fraser's gelaat, toen hij, terwijl hij voor steun de leuning van een stoel vatte, dit schilderijtje aanschouwde van moedergeluk en huiselijke ellende en hij dacht aan den ellendeling, die van dit alles de schuld was. De bittere trek maakte echter plaats voor een glimlach van geluk, toen Nellie plotseling opkijkende, hem met een blijden kreet van verrassing verwelkomde.

Haastig lei ze de zuigeling in de wieg en kwam met uitgestrekte armen hem te gemoet.

„Jim!" riep ze uit. „Ik heb je niet thuis hooren komen. Heb je . . .?"

DR. L. KAISER. †

MR. J. LIMBURG.

Door een noodlottig ongeval kwam een dezer dagen Dr. L. KAISER te Amsterdam om het leven. De overledene was een zeer gezien en bekend ingezetene der hoofdstad. Mr. J. LIMBURG, Lid der 2e Kamer, die onlangs den dag herdacht waarop hij voor 25 jaar promoveerde tot doctor in de rechten.

Ze wilde zeggen „heb je werk gekregen," maar de blik zijner oogen, nadat de glimlach weggestorven was, zei haar genoeg. Ze liet de armen zakken en boog het hoofd om de tranen te verbergen, die uit haar oogen welden.

Jim onderdrukte een zucht en de armen om haar heenslaande, drukte hij een kus op haar voorhoofd.

„Neen, vrouwtje," zei hij nederig, „geen werk! Het noodlot is tegen me. Huil niet, lieveling," ging hij voort, terwijl hij een mislukte poging deed om luchthartig te praten. „Misschien . . ."

Zij rukte zich van hem los, keek hem aan met vlammende oogen, het hoofd trotsch in den nek geworpen.

„Jim," zei ze, „ik ben een zelfzuchtige lafaard. Ik denk te veel aan mijzelve. Ga zitten, jongen, en ik zal je gauw wat eten geven, je ziet er hongerig en vermoeid uit. Sara Brewster heeft mij wat soep gebracht. Ga zitten en eet er wat van, ze is lekker. Ik heb er zelf een diep bord van opgegeten," loog ze dapper, „en de kleine Jim had je eens moeten zien drinken."

Zij schepte een bord vol dampende soep en zette dit voor haar man neer.

Hij schudde evenwel het hoofd.

„Ja, ja, je *moet* eten," drong ze aan, snel en luid sprekende, opdat hij niet zou bemerken hoe vermoeid en hol haar stem klonk. „Ga nou zitten als een brave jongen en eet je bord leeg en onderwijl zal ik je vertellen welk plannetje ik heb bedacht."

Jim lichtte het hoofd op en keek haar met vragenden blik aan.

„Wat . . . wat heb je in den zin, lieveling?"

Maar het was nu Nellie's beurt om het hoofd te schudden.

„Geen woord voordat je bord leeg is," verklaarde zij. „Ik zou maar toegeven."

Werktuiglijk at Jim de soep en brokkelde er een stuk brood in dat ze naast zijn bord had neergelegd. Na de eerste scheppen, die zijn eetlust aanwakkerden, at hij sneller en was verbaasd over de kracht die het warme voedsel hem gaf. Nellie zat stilzwijgend toe te zien, tot de laatste schep naar binnen was, de laatste kruimel brood was opgegeten en hij met een dankbaren blik het leege bord van zich afschoof.

„Zoo is 't goed," zei ze, „en nu zal ik je wat vertellen, Jim! Ik ga naar Marwood Hall!"

Haar man sprong op.

„Heusch," ging ze voort, „Ik heb me dit vast voorgenomen, doe maar geen moeite om mij hiervan af te brengen. Ik ga naar mijnheer Marwood om hem te vragen ons nog eenig uitstel te geven van huishuur. Eenmaal zullen we toch geluk hebben en dan zullen we alles terugbetalen. Hij zal naar mij luisteren. Ik weet het zeker!"

Zij sprak snel als om zichzelf te overtuigen dat ze gelijk had. Jims gelaat drukte echter niet de minste blijdschap of hoop uit.

„Het is volkomen nutteloos, lieveling," zei hij, terwijl hij opstond en haar in de armen nam. „Het is dapper, maar je moet het niet doen. Hij zal je wegsturen; hij zal je uitlachen en beleedigen, zooals hij mij gedaan heeft. En," voegde hij er fier aan toe, „ik wil niet dat mijn Nellie beleedigd wordt."

Nellie kuste hem tweemaal voor belooning.

„Jim," hernam ze, „ik ben niet bang! Het is om mijn huis, ons huis te redden, dat ik gaan

H. M. KONINGIN-MOEDER TE HAARLEM.

Tijdens Haar bezoek aan Haarlem op Maandag 5 Juli bracht H. M. ook een bezoek aan de Mariastichting, waar zij door dr. L. C. Proot werd rondgeleid. H.M. onderhield zich op minzame wijze met de patiënten en verraste de zieken op bloemen.